

Scalanie i wymiana gruntów na koszt inwestora

Celem nowelizacji ustawy z 26 marca 1982 r. o scalaniu i wymianie gruntów (DzU, poz. 1157) jest usprawnienie prac scaleniowo-wymiennych. Zmienione od 16 października przepisy obejmują:

- Doprecyzowanie definicji „uczestnika scalenia” i wprowadzenie pojęcia „inwestora”.
- Rozszerzenie listy przesłanek umożliwiających wszczęcie postępowania scaleniowego z urzędu o wystąpienia inwestora, którego działalność spowodowała lub spowoduje znaczne pogorszenie rozłógów gruntów, albo organu właściwego w zakresie ochrony przyrody, w przypad-

ku gdy korzystanie z gruntów, na których ochronie podlegają zagrożone wyginieciem gatunki roślin i zwierząt lub siedlisk przyrody, stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone.

- Zapewnienie środków finansowych niezbędnych do realizacji prac scaleniowych oraz zagospodarowania poscaleniowego w ww. przypadkach (koszty pokrywać będzie inwestor albo organ).
- Dopuszczenie możliwości ustalania przebiegu granic w terenach zabudowanych w trakcie scalania gruntów bez zgody dotychczasowego właściciela, z zastrzeże-

niem, że taka zmiana nie może pogorszyć warunków korzystania z nieruchomości; od zgody uczestnika scalenia będzie uzależnione wydzielenie na jego rzecz gruntów zabudowanych; jednocześnie zostaną zachowane dotychczasowe przesłanki takiego wydzielenia w postaci uzyskania zgody dotychczasowego właściciela, który dokona rozbiórki lub przeniesienia zabudowań w oznaczonym terminie albo wyrazi zgodę na dokonanie rozliczenia wartości zabudowań.

- Ustanowienie wojewody organem wyższego stopnia w stosunku do starosty w sprawach z zakresu scalania i wymiany gruntów (w miejsce SKO).
- Czytelne określenie zasady ekwiwalentności gruntów w scalaniu gruntów;
- Umożliwienie wydziałania gruntów m.in. na cele miejscowej użyteczności publicznej z gruntów Zasobu Własności Rolnej SP lub gminy, a w przypadku ich braku – z gruntów uczestników scalenia.
- Ograniczenie czasowe stosowania trybów nadzwyczajnych określonych w kpa w odniesieniu do ostatecznych decyzji wydanych w sprawach scaleń lub wymian gruntów.

Anna Wardziak

Geodezja i kartografia w drugiej lidze

Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego opublikowało wyniki kompleksowej oceny działalności naukowej lub badawczo-rozwojowej jednostek naukowych przeprowadzonej przez Komitet Ewaluacji Jednostek Naukowych (KEJN). Po raz pierwszy według nowych zasad – zgodnie z rozporządzeniem MNiSW z 13 lipca 2012 r. w sprawie kryteriów i trybu przyznawania kategorii naukowej jednostkom naukowym – uczeni ocenili osiągnięcia i potencjał jednostek naukowych. Każda z nich mogła być zakwalifikowana do kategorii A+, A, B lub C. Najbardziej prestiżowe uzyskały kategorię A+. Niestety, wśród tej elity nie ma żadnej jednostki związanej z geodezją i kartografią.

Ocena przeprowadzana była w tzw. grupach wspólnej oceny (GWO), których skład został ustalony z uwzględnieniem specyfiki każdej z grup nauk oraz wielkości, rodzaju i profilu naukowego jednostek naukowych. Łączny wynik stanowi rezultat zastosowania specjalnego algorytmu i może być zarówno liczbą dodatnią, jak i ujemną. Przyznana przez KEJN kategoria ma wpływ na wysokość finansowania (im wyższa, tym większa dotacja na badania statutowe i możliwości występowania o środki unijne). W tabeli zestawiliśmy 12 publicznych jednostek uczelnianych kształcących na kierunku geodezja i kartografia oraz jedyny instytut badawczy zajmujący się tą dyscypliną.

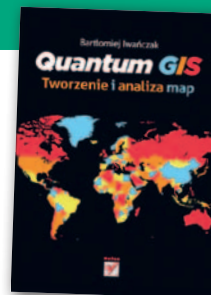
AW

GWO	Nazwa jednostki	Ocena łączna	Kategoria
SI1BA	Politechnika Gdańska; Wydz. Inżynierii Lądowej i Środowiska	75,79	A
SI1BA	Politechnika Koszalińska; Wydział Inżynierii Lądowej, Środowiska i Geodezji	14,59	B
SI1GE	Politechnika Wrocławska; Wydział Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii	25,66	B
SI1GE	Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu; Wydział Inżynierii Kształtowania Środowiska i Geodezji	11,70	B
SI1GE	Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie; Wydział Geodezji Górniczej i Inżynierii Środowiska	-0,01	B
SI1GE	Akademia Morska w Szczecinie; Wydział Nawigacyjny	-13,58	B
SI1GE	Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie; Wydział Geodezji i Gospodarki Przestrzennej	-26,06	B
SI1GE	Politechnika Warszawska; Wydział Geodezji i Kartografii	-47,9	B
SI1GE	Wojskowa Akademia Techniczna im. Jarosława Dąbrowskiego w Warszawie; Wydział Inżynierii Lądowej i Geodezji	-77,24	C
SI1IM	Politechnika Świętokrzyska w Kielcach; Wydział Inżynierii Środowiska, Geomatyki i Energetyki	-38,46	B
SI3IO	Instytut Geodezji i Kartografii	-14,01	B
NZ1R	Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie; Wydział Inżynierii Produkcji	-22,18	B
NZ1R	Uniwersytet Rolniczy im. Hugona Kołłątaja w Krakowie; Wydział Inżynierii Środowiska i Geodezji	-52,86	B

LITERATURA

Przystępnie o QGIS

Nakładem wydawnictwa Helion ukazała się książka „Quantum GIS. Tworzenie i analiza map” przybliżająca metody pracy z danymi przestrzennymi w tej darmowej i otwartej aplikacji. Jej autor, Bartłomiej Iwańczak z Uniwersytetu Warszawskiego, zaznacza, że nie jest to ani podręcznik teoretyczny, ani też instrukcja obsługi programu. Celem, jaki mu przyświecał, było wprowadzenie GIS-u „pod strzechy”. Książka jest zatem napisana prostym językiem, w formie „dla opornych”, z minimum teorii i mnóstwem praktyki. Prezentowaną w niej wiedzę można stosować w dowolnym programie GIS-owym, jednak do przykładów została wybrana stabilna wersja (1.8) programu QGIS. Jest to darmowe (licencja GNU GPL) i w dodatku w pełni spolszczone kompletne środowisko GIS. Przez wiele osób QGIS jest uważany za jeden z najłatwiejszych programów do rozpoczęcia przygody z GIS-em. Jest też stale rozwijany, a dzięki wycieczkom jego możliwości są podobne do oprogramowania komercyjnego. Książka liczy 304 strony i od połowy października dostępna jest w Księgarni Geoforum.pl za 45,57 zł.

Redakcja